

[Palle Simonsen]

bestræber sig i stor udstrækning på at få det gjort så lidet attråværdigt som overhovedet muligt at spare op.

Men uanset hvilken kategori den enkelte borger nu måtte tilhøre, står det tilbage som en bekymring: hvad finder regeringen på næste gang, når en ny kriseløsning skal etableres? Vil man ramme opsparringen yderligere? Vil man ændre på rentefradragsretten og dermed ændre folks boligforhold? Vil man indføre økonomisk demokrati, som hr. Camre nævnte endnu en gang, efter LOs og socialdemokratiets opskrift og dermed lægge yderligere gift for investeringslysten? Det er alt det, man går og er bekymret for, og derfor er det klart, at man ikke får den dynamik i samfundsudviklingen, som er en væsentlig forudsætning for, at vi kan løse vore problemer.

Jeg tror, vi skal gøre os klart, at ét er, at vi skal gennemføre offentlige besparelser, ét er, at vi skal gennemføre skattelettelser og forbedre konkurrenceevnen, men der vil også i høj grad være tale om psykologiske momenter som baggrund for at få udviklingen i samfundet vendt. Spørgsmålet er, om der er tiltro til, at det kan betale sig at være produktiv, eller ej.

Vi har derfor behov for at få gennemført løsninger her i folketinget, som giver borgeren en større tiltro til, at det kan betale sig enten at investere eller i øvrigt udføre et ansvarsfuldt arbejde i dette samfund. Det kræver meget af os alle sammen her på Christiansborg, og endnu ser det ikke stærkt ud til, at regeringen har lyst til at prøve at følge denne vej.

Det, der giver anledning til den allerstørste bekymring, er måske dette, at regeringen ikke blot sidder passiv over for det, men jo i virkeligheden prøver at løse problemerne i større og større udstrækning ud fra en socialdemokratisk ideologi og mindre ud fra, hvad der skal til af praktiske løsninger i dagens samfund.

Regeringen har, som jeg startede med at sige, ikke været modtagelig for nogen argumenter om beskæring af finanslovsforslaget. Det må vi naturligvis tage til efterretning på nuværende tidspunkt, men det får os til gengæld også til at sige som den sidste bemærkning under finanslovdebatten, at det må stå mere og mere klart for befolkningen, at dette lands problemer ikke løses af den nuværende

socialdemokratiske regering. Vi kan simpelt hen ikke fortsætte med socialistiske løsninger, som vi får flere og flere af i et samfund, der gud ske lov ikke har et socialistisk flertal i vælgerbefolkningen.

Tredje næstformand (Ove Jensen):

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.30.

Mødet udsat kl. 12.27

Mødet genoptaget kl. 13.30

Forhandlingen genoptoges.

Glensgård (FP):

Her ved afslutningsdebatten om finanslovsforslaget, hvor vi jo skal debattere rundt regnet et par tusinde sider plus de ekstra bilag, som er kommet fra ministeriet, kunne jeg godt tænke mig at starte med at citere arbejdsministeren. Jeg vil gerne citere arbejdsministeren fra den 25. november 1980, Folketingstidende 1980-81, sp. 2838, hvor han siger:

»Det mest rystende dokument, jeg nogen sinde har læst.«

Det er faktisk en rammende bemærkning om finanslovsforslaget. Jeg skal dog, for at der ikke bliver nogen debat om det senere, sige, at det nok ikke var finanslovsforslaget, arbejdsministeren omtalte på denne måde, men det er faktisk et udmærket udtryk at anvende om regeringens finanslovsforslag.

Som et gammelt ordsprog siger, kan det jo være svært at trække vand op med en utæt spand og holde hus med en ødsel kvinde. Det er jo den situation, regeringen står i, nemlig at skulle rette landet op med en politik, som ikke har hold i en fornuftig økonomi, og samtidig skal man altså også med disse forlig holde hus med en ødsel kvinde; man skal altså acceptere med finansloven, at forbruget øges.

Vi er inde i en situation, hvor den danske økonomi ikke kan rettes op ved hjælp af forlig mellem venstresocialisterne og fremskridtspartiet, mellem SF og det konservative folkeparti eller mellem socialdemokratiet og venstre. Vi er inde i en situation, hvor vi må vælge, om dette samfunds økonomi skal ret-